

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Tos/71/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7624010118
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7624010118.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na neverejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 24. novembra 2025, v trestnej veci proti odsúdenému A. B., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. e) Tr. zák., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/17/2024 zo dňa 23.09.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením sp. zn. 1T/17/2024 zo dňa 23.09.2025 podľa § 50 ods. 4 Tr. zákona vyslovil, že odsúdený A. B., nar. X.XX.XXXX v C., trvale bytom D. - E. XXX sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia z trestného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/17/2024-171 zo dňa 23.2.2024 neosvedčil a trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov vykoná.

Podľa § 48 ods.2 písm. a/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol prostredníctvom svojej obhajkyne nasledovné.

Nestotožňuje sa s odôvodnením predmetného sťažnosťou napadnutého uznesenia súdom prvej inštancie, v zmysle ktorého sa účel trestu v jeho prípade nepodarilo dosiahnuť, keďže v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia nevedol riadny život, v dôsledku čoho bolo potrebné vysloviť, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil.

V tejto súvislosti má za to, že v jeho prípade sú splnené zákonom stanovené podmienky pre vyslovenie osvedčenia sa v skúšobnej dome podmieneného odsúdenia, a to predovšetkým s poukazom na nižšie uvedené právne relevantné skutočnosti svedčiace v jeho prospech.

Ako vyplýva z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia, súd konajúci vo veci rozhodol o vyslovení neosvedčenia sa v skúšobnej dome podmieneného odsúdenia predovšetkým v dôsledku skutočnosti, že sa počas skúšobnej doby podmieneného upustenia dopustil viacerých priestupkov.

Vyššie uvedené nepopiera, avšak má za to, že aj napriek existencii predmetnej skutočnosti možno dospieť k záveru, že počas skúšobnej doby viedol riadny život, v dôsledku ktorej skutočnosti možno vysloviť, že sa počas jej plynutia osvedčil. Uvedené vyplýva predovšetkým z charakteru spáchaných priestupkov, ako aj skutočnosti, že sa počas plynutia skúšobnej doby, a ani doposiaľ nedopustil konania, v dôsledku ktorého konania mu bol v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Poukazuje v tejto súvislosti rovnako na potrebu pri rozhodovaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, prihliadať na individuálne okolnosti každého prípadu, kedy bolo potrebné prihliadnúť aj na vyššie uvedené právne relevantné skutočnosti, na ktoré však súd konajúci vo veci vôbec neprihliadal.

Ako je teda zrejme z odôvodnenia predmetného sťažnosťou napadnutého uznesenia, súd konajúci vo veci vyslovil jeho neosvedčenie sa v skúšobnej dobe len formálne, v dôsledku opakovaného spáchania priestupkov, bez toho aby sa bližšie zaoberal skutočnosťou, že predmetné priestupky žiadnym spôsobom nesúvisia so spáchaným trestným činom, za ktorý bol pôvodne odsúdený, nakoľko odsúdenie sa týkalo trestného činu krádeže, pričom však predmetné priestupky boli spáchané na úseku cestnej premávky. Žiadnych iných ako uvedených veľmi málo závažných priestupkov sa pri tom nedopustil.

Má za to, že vyššie uvedené právne relevantné skutočnosti nasvedčujú záveru, že počas plynutia skúšobnej doby viedol a aj v súčasnosti naďalej vedie riadny život, pričom v dôsledku existencie vyššie uvedených skutočností možno vysloviť, že sa počas jej plynutia osvedčil. S predmetnými skutočnosťami svedčiacimi v jeho prospech sa však súd konajúci vo veci rovnako žiadnym spôsobom nezaoberal a pri rozhodovaní na ne neprihliadal, v dôsledku čoho je sťažnosťou napadnuté rozhodnutie v tejto časti pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Ďalej v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že trest odňatia slobody s podmieneným odkladom uložený mu v pôvodnom súdnom konaní podľa jeho názoru celkom nepochybne splnil svoj účel, v dôsledku čoho je rovnako možné vysloviť, že počas skúšobnej doby viedol riadny život, v dôsledku ktorej skutočnosti možno vysloviť, že sa počas jej plynutia osvedčil. Uvedené vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že sa počas plynutia skúšobnej doby, a ani doposiaľ, nedopustil konania, v dôsledku ktorého konania mu bol v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Žiadneho podobného konania, ako ani žiadneho iného protiprávneho konania, sa odvtedy nedopustil, z uloženého trestu sa poučil, má za to, že podmienené odsúdenie splnilo svoj cieľ, a že trest odňatia slobody nie je potrebné vykonať.

V tejto súvislosti poukazuje rovnako na ustálenú judikatúru súdov v predmetných otázkach, ktoré súdy vo svojich rozhodnutiach poukazujú jednak na skutočnosť, že pri rozhodovaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia je nevyhnutné prihliadať na individuálne okolnosti každého prípadu ako aj na skutočnosť, že spáchania priestupku nemusí okamžite viesť k vysloveniu neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od trestu zákazu činnosti. Zo záverov predmetných rozhodnutí možno zároveň vyvodiť záver, že rozhodnutie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe možno prijať najmä a predovšetkým vtedy, keď sa osoba, o ktorej sa v danom prípade rozhoduje, dopustí počas plynutia skúšobnej doby závažnejšieho konania, majúceho charakter trestného činu, nie nevyhnutne v prípade spáchania priestupkov, obzvlášť s tak nízkou závažnosťou ako v jeho prípade.

„Nadriadený súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či sa podmienenčne odsúdený osvedčil, možno hodnotiť len tie okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe. Pritom však treba skúmať správanie odsúdeného počas celej skúšobnej doby. V súlade s konštantnou judikatúrou všeobecných súdov, v zmysle ktorej ak podmienenčne odsúdený závažným spôsobom poruší právne normy, okrem iného i tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmienenčné odsúdenie nespĺnilo svoj cieľ, a že podmienenčne uložený trest treba vykonať.“ (Uznesenie Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1Tos/112/2012 zo dňa 04.12.2012, jeho závery boli potvrdené Uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 239/2013 zo dňa 07.05.2013)

„Odvolací súd v tomto kontexte dodáva, že opakovaný postih pre bežné priestupky v skúšobnej dobe nemusí sám o sebe vždy odôvodňovať záver, že odsúdený nevedol v tejto dobe riadny život, predovšetkým ak tieto priestupky svojou povahou nesúvisia s odsúdením. V tomto prípade je ale zrejme, že spáchané priestupky povahovo úzko súvisia s trestnou činnosťou, za ktorú bol odsúdený.“ (Uznesenie Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1Tos/91/2018 zo dňa 18.09.2018, jeho závery boli potvrdené Uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 150/2019 zo dňa 24.04.2019) 4 „V súčasnom demokratickom právnom štáte s respektom ke svobode človeka je možné riadny život definovať dvoma základnými spôsobmi. První

Ize označiť ako minimálny limit rádného života, ktorý spoločnosť požaduje od všetkých občanů. Jedná sa zejména o rešpektovanie právnych predpisů, což se projevuje zejména v požadavku nepáchat trestnou činností. Tento přístup je v souladu s čl. 2 odst. 4 Ústavy, dle něž nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Druhý přístup k definici rádného života je možné definovat jako takový životní styl, který odpovídá převládajícím hodnotám ve společnosti či převládajícím představám o rádném životě v dnešní společnosti.

Z hlediska posuzování možných porušení požadavku rádného života je v souladu s vědeckými závěry vyžadováno reagovat na jednání i postoje pachatele, což je podstatou rádného rozhodování o vykonání podmíněného trestu odnětí svobody či rozhodování o přeměně alternativních trestů. Základním nastavením systému by měla být snaha o nápravu pachatele (tedy o desistenci pachatele), což je v souladu s účelem trestu, který Ústavní soud opakovaně stanovil jako „ochranu společnosti před kriminalitou“ [nález sp. zn. IV. ÚS 463/97 ze dne 23. 4. 1998 (N 47/10 SbNU 313), nález sp. zn. IV. ÚS 144/05 ze dne 29. 8. 2005 (N 166/38 SbNU 327) či nález sp. zn. III. ÚS 68/04 ze dne 9. 6. 2005 (N 121/37 SbNU 535)].“ (Nález Ústavného soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1202/17 zo dňa 15.08.2017)

S poukazom na vyššie uvedené žiada krajský súd, aby vyhovel jeho sťažnosti, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého mu Trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.02.2024, sp. zn. 1T/17/2024 osvedčil, prípadne aby vec vrátil súdu prvej inštancie, aby vo veci znovu konal a rozhodol

Na podklade takto podanej sťažnosti krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu možno vysloviť nepochybný záver, že prvostupňový súd na základe zákonne vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, podľa ktorého odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nevedol riadny život, pretože v jej priebehu sa dopustil 14 priestupkov na úseku cestnej dopravy.

Na základe týchto skutkových zistení okresný súd vecne správne posúdil splnenie všetkých podmienok pre rozhodnutie podľa § 50 ods. 4 Tr. zák..

Rovnako aj zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je v súlade so stavom veci a zákonom, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním teraz posudzovaného trestného činu odsúdený nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Napadnuté rozhodnutie okresného súdu hodnotí krajský súd ako vecne správne a zákonné, dostatočne odôvodnené, vychádzajúce z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý okresný súd ustálil na základe zákonne vykonaných dôkazov, pri rešpektovaní všetkých zásad trestného konania.

Vzhľadom k vyššie uvedeným záverom sa rozhodnutie o neosvedčení odsúdeného javí byť ako vecne správne a zákonné a nariadenie nepodmieneného trestu aj v súlade s princípmi restoratívnej justície.

Nadriadený súd dodáva, že Trestný zákon vyžaduje, aby počas doby trvania skúšobnej doby odsúdená osoba viedla riadny život, nepáchala trestnú činnosť a dodržiavala podmienky, ktoré jej prípadne boli uložené v rámci podmieneného odsúdenia. Pod vedením riadneho života sa rozumie nielen nepáchanie trestnej činnosti, ale aj dodržiavanie iných zákonných povinností, ktorých porušenie predstavuje menej závažné protiprávne konania. Odsúdený bez akýchkoľvek pochybností páchal v skúšobnej dobe opakovane priestupky rôznej závažnosti, ktorých početnosť nasvedčuje, že hrozba nepodmieneným trestom nemala na neho dostatočný výchovný vplyv a nevedla k jeho náprave v tom, aby rešpektoval právne normy.

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky, tieto boli preskúmané a vyhodnotené ako nedôvodné. Možno súhlasiť so sťažovateľom, že charakter jeho priestupkovej činnosti je iný ako je trestný čin, za ktorý mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody, avšak početnosť týchto priestupkov, hoc sú aj iného charakteru,

svedčí o významnom a opakovanom nerešpektovaní noriem správania. Súd prihliadol na individuálne okolnosti daného prípadu ako aj ustálenú súdnu prax a konštatuje, že samotné spáchanie priestupku samozrejme automaticky nemusí zakladať dôvod na vyslovenie neosvedčenia sa odsúdeného, ak sa „pritrafí“ nejaké takéto protiprávne konanie menšej závažnosti a hlavne, ak ide o iný druh priestupku, než je trestná činnosť, za ktorú bol uložený podmienený trest. V predmetnom prípade však nemožno hovoriť o ojedinelom spáchaní jedného či pár priestupkov, nakoľko odsúdený opakovane páchal priestupky prakticky každý mesiac, resp. každé dva mesiace, rôznej závažnosti, pričom opakovane viedol motorové vozidlo bez dokladov, dokonca raz aj v zákaze vedenia motorového vozidla a v jednom prípade sa dopustil priestupku prekročenia povolenej rýchlosti v obci o viac ako 50 km/h, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 600,- €, čo súd hodnotí ako závažný priestupok.

Teda nemožno súhlasiť so sťažnostnou argumentáciou odsúdeného, že počas plynutia skúšobnej doby viedol riadny život, v dôsledku čoho možno vysloviť, že sa osvedčil, nakoľko páchal len menej závažné priestupky.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.